

I

ALLE ANDERE CELLEN IN DE KERKER STONKEN NAAR ANGST, MAAR DEZE niet. De laatste nog levende zoon van Heer Frith was simpelweg te trots om bang te zijn. Zelfs nu Rin Geel-Oog zijn instrumenten op de met bloed bevlekte pijnbank klaarlegde en elk gruwelijk mes omhooghield in het fakkellicht, glinsterde er slechts woede in de ogen van de jongeman die geknield op de stenen vloer zat.

Die bank is besmeurd met het bloed van zijn vader en dat van zijn broers, dacht Bethan. En straks ook met dat van hem, maar hij zal tot het einde tegenwerken. Koppige ellendeling.

De kerkers van Slot Zwartwoud waren klein en vol schaduwen, wat betekende dat Bethan dichterbij Rin Geel-Oog moest staan dan ze zou willen. Hij was een smerige, pokdalige man met glimmende bulten die onder zijn leren tuniek tevoorschijn kwamen en grijs, piekerig haar dat aan zijn misvormde schedel plakte. Zijn slijmerige ogen waaraan hij zijn naam dankte traanden constant, maar niet uit medelijden met zijn slachtoffers. Rin mocht er dan afzich- telijk uitzien, zijn talent om ondraaglijke pijnen te veroorzaken met slechts een paar welgeplaatste sneden was onbetaalbaar voor Bethan.

De jonge Aaron Frith was een ander verhaal, ondanks de ruige manier waarop ze hem tot nu toe hadden behandeld. Hij was een knappe jongeman, met de sterke kaaklijn en grijze ogen van de Friths, en een gebruide huid en modieus lang donker haar. Bethan kon mooie dingen wel waarderen. Ze had opdracht gegeven de beste schilderijen in het kasteel van de muren te halen en in kisten mee te nemen zodat ze deze later kon bekijken. Het bedroefde haar

om die warme huid en die mooie ogen te verminken. De jongeman had een klap op zijn slaap gekregen in de strijd en door het opgedroogde bloed piekte zijn haar nu vreemd omhoog. En Rin Geel-Oog zou het uiteraard alleen nog maar erger maken. Eeuwig zonde. Maar hij moest gaan praten, en snel. Als ze nog een dag langer op antwoorden moesten wachten, dan zou Fane misschien wel hoogstpersoonlijk naar het Zwartwoud komen, en dat wilde niemand.

‘Heb je nog iets te zeggen voordat er bloed gaat vloeien, Aaron? Of moet ik je nu Heer Frith noemen? Je vader is hier gisteren overleden.’

Aaron Frith zakte iets verder in elkaar en wendde zijn blik af. Even had ze medelijden met hem, maar dat duurde niet lang. De zwartfluwelen en zijden kleding die hij had gedragen toen ze het kasteel hadden veroverd, zat nu vol vlekken en gaten, maar deze man was geboren in rijkdom. Er zat een zilveren broche in de vorm van een boom op zijn borst gespeld, met kleine saffieren in de takken, die bladeren of sterren moesten voorstellen. Het was een knap staaltje vakmanschap. Bethan zou ervoor zorgen dat het in haar bezit kwam nadat dit smerige klusje was geklaard.

Met droge ogen keek hij weer naar haar op.

‘Ik heb niets te zeggen tegen Ystrisch uitschot.’

Bethan slaakte een zucht en keek de smerige cel rond. De fakkels wierpen alleen maar meer donkere schaduwen op.

‘Wil je hier aan je einde komen, Heer Frith? Waarvoor? Voor wat juwelen, wat goud? Geld dat je waarschijnlijk toch niet had zullen uitgeven?’

Frith zei niets. Bethan voelde haar ongeduld toenemen.

‘We weten dat de kluis ergens in het bos ligt verscholen, Frith. Dat weet iedereen. Vroeg of laat zullen we hem vinden, maar ik heb veel liever dat jij het me vertelt. Dat gaat een stuk sneller.’

Tot haar verbazing begon Frith te glimlachen.

‘Denk je nu echt dat je de locatie ergens op een stuk papier zult aantreffen, als voetnoot in het testament van mijn vader bijvoorbeeld? Begrijp je wel wat een geheim precies is?’

‘Vertel jij het me dan. Jij bent de laatste Frith. Misschien laat ik je zelfs wel in leven. De Ystriërs zijn gefascineerd door de edelen uit hun buurlanden en ze zullen flink in hun buidel tasten alleen

om je te mogen komen bekijken.’ Ze probeerde een redelijke toon aan te slaan. ‘Vertel het me nu, Aaron Frith, dan zal dit een stuk beter voor je aflopen. Je wint niets bij het vasthouden aan diezelfde koppigheid die je familie het leven heeft gekost.’

‘Tristan was negen jaar. Hij was niet koppig, hij was doodsbang.’

Bethan stapte dichterbij naar de gevangene toe. Tot haar irritatie voelde ze haar hoofd rood aanlopen.

‘Dus je wilt liever hier aan je einde komen, in de kerkers van je eigen kasteel? De grote familie Frith gaat al honderden jaren terug, maar nu zullen jullie allemaal in anonieme graven eindigen in jullie eigen desolate woud.’

Als antwoord spuugde Aaron Frith op haar laars.

‘Genoeg gepraat,’ zei Rin schor, met zijn keel vol slijm. Hij pakte een gevaarlijk uitziend mes dat niet langer was dan Bethans pink. ‘Hoogste tijd om te kijken welke kleur bloed de jongeheer heeft. Ik hoorde dat het zwart zou zijn, zoals hun bomen, maar tot nu toe was het telkens rood. Erg teleurstellend.’

Bethan schudde het spuug van haar laars.

‘Ga maar aan de slag.’

Bethan liet Rin in zijn eentje verder werken; zelfs zij kon het na een tijdje niet langer aanzien. Ze besloot het kasteel verder te verkennen en te kijken bij haar manschappen die de persoonlijke papieren van de oude Heer Frith aan het doorzoeken waren. De bedienden waren in de Grote Zaal verzameld en Carlson, haar onderbevelhebber, had enkele pogingen gedaan om de informatie uit hen te slaan, maar al snel werd duidelijk dat ze niets nuttigs wisten.

De locatie van de kluis was een heikel punt. De familie Frith stond niet alleen bekend om haar rijkdom, maar ook om haar paranoia. Enkele generaties geleden had de toenmalige heer, ene Erasmus Frith, opdracht gegeven tot het bouwen van een grote kluis midden in het Zwartwoud. De werklui werden telkens geblinddoekt naar de locatie gebracht en er was te allen tijde een lid van de familie Frith ter plaatse om toezicht te houden op de bouw. Nu, honderden jaren later, leek men alleen zeker te weten dat de kluis zich ergens in het Zwartwoud bevond, verscholen in dat uit-

gestrekte en onkenbare bos. Daar lag het fortuin van de familie Frith te wachten om gestolen te worden.

Enkele uren later keerde Bethan terug naar de kerkers. Ze naderde de cel, bedacht op de geluiden die mannen maakten wanneer ze hun breekpunt hadden bereikt, maar het was stil in de stenen gangen.

‘Zeg me alsjeblieft dat je meer te weten bent gekomen, Rin.’

Met een grimas veegde de folteraar zijn handen af aan een bebloede doek.

‘Die knul is net zo’n grote dwaas als de rest.’

Aaron Frith lag op de pijnbank vastgebonden, met ijzeren handboeien om zijn handen. Rin had de dure kleding van fluweel en zijde allang verwijderd, dus hij lag te huiveren in zijn ondergoed. De zijkant van zijn gezicht was nat van het bloed, en zijn ene hand was bloedrood tot aan zijn pols. Zijn borstkas zat onder de brandwonden en Bethan rook de warme, zoete geur van verschroeid vlees.

‘Ik heb al het gebruikelijke geprobeerd. Hete poken, brandende naalden onder de vingernagels, die ik uiteindelijk maar gewoon heb uitgetrokken toen dat niet werkte. Hier en daar wat sneden. Ik heb zelfs een van zijn oren verwijderd. Ik dacht dat hij toen misschien zou toegeven, maar nu lijkt hij niet meer echt bij de les. Zal ik een van zijn ogen uitsteken?’

Bethan bekeek de jongeheer aandachtig. Hij had zijn ogen dicht en zijn ademhaling was gejaagd en oppervlakkig. Hij zag eruit alsof hij door een hevige koorts was gegrepen, maar ze had het idee dat hij hen nog wel kon horen.

‘Wacht nog even.’

Ze liep naar de pijnbank en pakte Frith bij zijn kin, hem dwingend haar aan te kijken. Een van zijn ogen ging knipperend open. Het andere zat helemaal dichtgeplakt door het bloed uit een diepe snee op zijn wang.

‘Zet je trots opzij, Heer Frith. Vertel me waar de kluis is.’

Even verscheen er een verwarde blik in zijn ene geopende oog, alsof hij niet wist waar hij was. Toen keek hij haar aan en zag ze zijn blik, waarin diepe haat kwam te liggen.

‘Het Zwartwoud zal je dood worden, proleet.’

Bethan haalde haar hand weg.

‘Er ligt een graf klaar in dat dierbare woud van je, maar dat is niet voor mij bestemd.’ Ze draaide zich weer om naar de folteraar. ‘Pak de houten hamer maar. Ik wil dat je zijn benen breekt.’

2

‘WE MOETEN HIER VOORZICHTIG VERDERGAAN, MEESTER.’

Gallo keek op van zijn kaart. Zijn gids streek met zijn vingers langs de rode granieten muren en haalde fronsend zijn neus op alsof hij in iets vies was gestapt.

‘O ja? Er staat hier anders niets aangegeven.’ Gallo zwaaide met de kaart. ‘En ik heb liever niet dat je me meester noemt, Chednit. Ik ben je werkgever, niet je heer. We zijn praktisch zakenpartners!’

Chednit richtte zijn twee verschillende ogen op hem. Het ene was zo bruin als een kastanje en was behoedzaam samengeknepen; het andere was nep, een bal van groen jade met een zilveren pupil, die ronddraaide in zijn oogkas.

‘Dus u vertrouwt op de kaart?’

‘Dat is het enige wat we hebben. En ik heb hem niet gekocht van een van die grijnzende charlatans die we beneden in de stad zagen. Ik durf te wedden dat er ergens in Crete een klein huisje staat waarin honderden magere kinderen valse kaarten van de Citadel zitten te tekenen. Nee, deze kaart is gestolen uit de ruïnen van een tempel in Relios, weggegrist onder de neuzen van de Klapperbandende Mannen.’ Gallo zweeg even om dit feit te benadrukken. Hij was nog steeds trots op zijn prestatie.

‘Wat u zegt, meester.’

Gallo keek om naar waar ze vandaan kwamen. Ver boven zich kon hij nog steeds het laatste beetje daglicht uit de woestijn zien, als een raam van goud, omlijst door de deuropening. Behoedzaam waren ze de steile treden van een eenvoudige stenen trap afgedaald, oppassend waar ze stapten uit angst voor vallen, slangen en dode-

lijke schorpioenen. Er werd gezegd dat er wel duizend manieren waren om aan je einde te komen in de Citadel, de ene nog afschuwelijker dan de andere. Voor hen bevond zich een vertrek opgetrokken uit grijze stenen. Het was er iets kouder dan hij had verwacht, maar verder viel er niets opvallends te bespeuren. Aan de andere kant van het vertrek zag hij openingen naar drie verschillende gangen, elk gehuld in duisternis.

‘Waar ben je bang voor?’

De gids trok een lelijk gezicht en schudde zijn hoofd.

‘Volgens mij hoor ik iets. Zo af en toe, een rommelend geluid, een gezucht.’

‘O ja?’ Gallo bleef stilstaan om te luisteren, maar het enige wat hij hoorde was het gesuis van de wind die hoog boven hen langs de deuropening blies, en het geluid van zijn eigen ademhaling. Ze bevonden zich zo hoog boven Crete dat het niet eens meer mogelijk was om de kakofonie van de stad te horen, afgeschermd van de buitenwereld door de zware, eeuwenoude stenen. Ineens begon hij te lachen en hij gaf Chednit een vriendschappelijke klap op zijn schouder. De gids kromp ineen.

‘Moet je ons nu zien! We zijn nog maar net op het eerste niveau van de Citadel en we springen nu al op bij elk geluid dat we horen, als bange muizen. Laten we verdergaan.’ Gallo keek op de kaart en knikte naar de meest rechtse gang. ‘We nemen deze.’

‘Wat u zegt, meester.’

In het volgende vertrek vonden ze een smalle trap die omlaag leidde. Het licht van Chednits fakkel bescheen alleen de eerste paar treden. De rest leek te worden verzwolgen door de duisternis.

‘We kunnen beter nog een fakkel aansteken, meester.’

‘Ik heb liever mijn handen vrij.’ Gallo klopte even op de zwaardschede aan zijn riem.

‘Dit bevalt me niets.’ Chednit keek fronsend naar de duisternis, waardoor er duizenden rimpels in zijn oude, verweerde gezicht verschenen. Het licht van de fakkel weerkaatste in zijn oog van jade, waardoor het oplichtte als een katten oog. ‘We hadden moeten wachten tot uw vriend zich bij ons had gevoegd. Nog iemand met een zwaard, ja, dat zou verstandig zijn geweest. We kunnen nog teruggaan en hem in Crete opwachten.’

Ongeduldig schudde Gallo zijn hoofd.

‘Als ik op Sebastiaan moet wachten, kan ik wachten tot ik een ons weeg, terwijl de Citadel hier ondertussen gewoon staat, vol ontdekte geheimen. Bovendien hebben we de wachters al smeergeld betaald.’ Er was een tijd geweest dat zijn vriend Sebastiaan als eerste de trap naar de Citadel zou zijn afgedaald, met een wilde glinstering in zijn ogen en zijn zwaard in de aanslag. Maar nu sprak hij over geduld en, erger nog, over eer. Daar zou elke avonturier spontaan misselijk van worden. ‘Ik zal wel vooropgaan met mijn zwaard, als je je daar beter bij voelt.’ Gallo trok zijn zwaard en wierp Chednit zijn meest geruststellende glimlach toe. ‘Blijf vlak achter me lopen. We zullen het weinige licht van je fakkel hard nodig hebben.’

Ze daalden de trap af, Gallo voorop en Chednit daarachter, met de fakkel hoog boven zijn hoofd geheven. De gang was nauw, de treden ongelijk. Gallo streek met zijn vrije hand over de stenen en er bleef een dun laagje groen slijm aan zijn vingers kleven. Verderop leek de duisternis dieper en ondoordringbaarder dan hij ooit had gezien. Hij leek wel massief, waardoor hij niet te snel durfde te gaan, uit angst dat hij ertegenop zou botsen. Hun voetstappen werden vreemd weerkaatst: ze leken weg te sterven, om vervolgens weer sneller terug te keren, of langzamer. Een paar passen later plopten zijn oren.

‘Een duistere plek, dat is duidelijk,’ zei Gallo. Hij wilde blijven praten, om die vreemde echo’s te overstemmen, maar zijn stem klonk hem zwak en geforceerd in de oren. ‘Sebastiaan zou dit maar niets vinden. Hij geeft de voorkeur aan de openlucht en aan zijn bergen.’

‘Wat u zegt, meester.’ Chednit klonk alsof de bergen van Sebastiaan hem gestolen konden worden, en dat kon Gallo hem niet kwalijk nemen. Toch bleef hij praten.

‘Ken je Ynnsmond, Chednit? Vreemde plek. De mensen daar aanbidden hun bergen als goden, en ze hebben geheime altaars die alleen de ridders van Ynnsmond kunnen vinden. Sebastiaan heeft beloofd me er ooit een te laten zien, ook al is dat verboden.’

Ineens was Gallo ervan overtuigd dat hij nooit het altaar in de bergen zou zien, dat hij zelfs nooit meer het daglicht zou zien. Die

gedachte legde hem het zwijgen op, en hij kreeg het vreemd benauwd op zijn borst. Hij schraapte zijn keel maar zei niets meer, en ze liepen in stilte verder.

Ze daalden almaar dieper af, maar de treden en de ruwe muren bleven hetzelfde. Ze liepen zo lang door dat Gallo zich begon af te vragen of dit een van die befaamde vallen van de Citadel was, eentje die zo simpel en subtiel was, dat je wel jaren kon blijven doorlopen voordat je ineens beseftte dat je oud en seniel was geworden. Gallo was trots op zijn goede lichamelijke conditie. Toen hij de kaart van de Klappertandende Mannen had gestolen, had hij hen allemaal moeiteloos afgeschud. Maar nu brak het zweet hem uit en begonnen zijn benen pijn te doen.

Gallo bleef staan bij het horen van een zwak geritsel boven hen. Het deed hem denken aan het geluid van de touwen in de haven wanneer de boten de trossen losgooiden, het geluid van jute dat langs gesplinterd hout schuurde. Hij keek omhoog, maar Chednits fakkel wierp slechts een zeer zwak licht op het plafond.

‘Wat is dat?’ vroeg hij, zijn angst tijdelijk verdreven door nieuwsgierigheid. ‘Zeg, zie jij soms iets?’

Even leek er iets te bewegen, en dat werd gevolgd door een bloedstollend geschreeuw achter hem. Gallo draaide zich om en zag nog net Chednits benen de lucht in verdwijnen, zijn lichaam omhooggehesen naar het in duisternis gehulde plafond. Gallo was zo snel als een kat, zoals de meeste huurlingen. Zijn arm schoot naar voren en hij greep de laars van zijn gids vast.

‘Help me, help me!’ krijste Chednit. De fakkel viel op de trap, smeulend en rokend. Wat hem ook had vastgegrepen, het was angstaanjagend sterk. Gallo trok Chednit omlaag aan zijn laars, maar de kracht die hem omhoogtrok nam alleen maar toe, waardoor Gallo bijna met de onfortuinlijke gids mee de lucht in werd gehesen. Hij wilde zijn zwaard laten vallen om Chednit met beide handen vast te grijpen, maar zijn hand wilde niet meewerken.

‘Chednit!’

Het volgende moment was de laars verdwenen, en Chednit schoot omhoog naar het donkere plafond. Gallo hield zijn zwaard boven zijn hoofd toen zijn gids ergens uit het zicht onophoudelijk begon te schreeuwen. Hij voelde warme druppels op zijn gezicht

vallen, en er vloog iets kleins en ronds langs zijn hoofd omlaag, stuiterend over de stenen treden de duisternis in. Hij ving er nog net een glimp van op in het flakkerende schijnsel van Chednits fakkel, en hij herkende het oog van jade met de zilveren pupil meteen, nu verloren in de schaduwen onder aan de schijnbaar eindeloze trap.

Dat alles had zich in een oogwenk afgespeeld. Gallo pakte de fakkel, kleverig van het bloed, en blies het vuur nieuw leven in. Toen het weer brandde, hield hij de fakkel boven zijn hoofd, bang dat hij Chednits grijnzende lijk tegen het plafond gedrukt zou zien, met een gat op de plek waar zijn oog had gezeten. Maar hij zag niets. Hij zag alleen dezelfde grijze stenen en dezelfde groene schimmel, maar geen teken van zijn gids. Gallo slikte moeizaam en greep zijn zwaard steviger vast.

‘Deze plek is vervloekt,’ spuwde hij uit. Zijn angst maakte langzaam plaats voor een duistere woede. Hoe durfde dit oord hem zijn gids te ontnemen? Hij kon het zich niet permitteren om aan het begin van hun avontuur al zo’n verlies te lijden. Sebastiaan zou nu helemaal buiten zinnen zijn. ‘Wat laf om een ongewapende man van bovenaf aan te vallen.’

‘Wil je liever oog in oog met me staan, jonge strijder?’

De stem kwam van zo vlak achter hem dat Gallo de warme adem in zijn nek voelde kriebelen. Met geheven zwaard draaide hij zich om, maar wat hij aantrof op de treden van de Citadel was genoeg om met één flauwe glimlach alle kracht uit zijn arm te laten wegvloeien.

‘Dat dacht ik al niet,’ zei de stem enigszins gelaten. ‘Dat willen ze nooit.’